

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน เวลานี้จงอยู่อย่างปลอดภัยจากความเจ็บป่วยของการติดกับอยู่ในรูปและนามของผู้อื่น อย่าได้สร้างปัญหาที่ผิดประเภทใด คงอยู่ในการจดจ่อรลึกลึกลงต่อไปผู้เดียว
- คำถาม:** ด้วยการทำความเพียรพยายามหลักใดที่ลูกๆ โชคสร้างโชคของพวกเขา?
- คำตอบ:** ลูกๆ ที่มีโชคทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ความสุขแก่ทุกคน พวกเขาไม่เคยทำให้ใครไม่มีความสุขด้วยความคิด คำพูดหรือการกระทำของพวกเขา จงเฝ้าแต่เคลื่อนไปอย่างสงบและเยือกเย็นแล้วลูกจะเฝ้าแต่สร้างโชคของลูก นี่คือชีวิตนักเรียนของลูก ลูกจะต้องไม่สละอีกต่อไป แต่คงอยู่ในความสุขที่ไม่มีที่สิ้นสุด
- เพลง:** ท่านคือแม่และท่านคือพ่อ!

โอม ซานติ ลูกๆ ทั้งหมดได้ยินมูร์ลี ไม่ว่าลูกได้รับมูร์ลีที่ใดก็ตาม ลูกทั้งหมดก็รู้ว่าผู้เดียวที่ได้รับการยกย่องนั้นไม่มีตัวตน, เป็นคำยกย่องของผู้ที่ไม่มีตัวตน เวลานี้ผู้เดียวที่ไม่มีตัวตนกำลังพูดมูร์ลีโดยตรงผ่านผู้ที่มีตัวตน ลูกสามารถพูดด้วยเช่นกันว่าฉัน ดวงวิญญาณ กำลังมองเห็นท่านในเวลานี้ ดวงวิญญาณละเอียดอ่อนอย่างมาก ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่านี้ ผู้คนในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาเข้าใจด้วยเช่นกันว่าดวงวิญญาณละเอียดอ่อน แต่สติปัญญาของพวกเขา ก็ไม่มีความเข้าใจอย่างเต็มที่ว่าดวงวิญญาณคืออะไร ทุกคนในโลกจดจำพระเจ้า แต่พวกเขาไม่รู้ว่าท่านคือใคร ลูกก็ไม่รู้สิ่งนี้เช่นกัน เวลานี้ลูกมีศรัทธาว่าผู้เดียวนั้นไม่ใช่ญาติหรือครูทางโลก ดาต้าผู้นี้คือมนุษย์เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ในโลก ลูกเคยร้องเพลงสรรเสริญว่า “ท่านคือแม่และพ่อ” และเชื่อว่าท่านอยู่เบื้องบน พ่อพูดว่า: เวลานี้พ่อได้เข้ามาในผู้นี้ พ่อคือผู้เดียวที่ลูกเคยจดจำและอยู่ในผู้นี้ในเวลานี้ ก่อนหน้านั้นแม้ว่าลูกจะเคยร้องเพลงสรรเสริญด้วยความรักอย่างมาก ลูกก็มีความกลัวด้วยเช่นกัน เวลานี้บาบาได้เข้ามาในร่างนี้ ผู้เดียวที่ไม่มีตัวตนเข้ามาในผู้ที่มีตัวตนนี้ ท่านนั่งที่นั่นและสอนลูกๆ ไม่มีใครในโลกรู้ว่าท่านสอนอะไร พวกเขาคิดว่ากฤษณะคือพระเจ้าของกิตะและสอนราชาโยคะ อัชชะ แล้วพ่อทำอะไร? แม้ว่าลูกจะเคยร้องเพลง “ท่านคือแม่และพ่อ” ลูกก็ไม่รู้ว่าลูกได้รับอะไรจากท่านและลูกได้รับสิ่งนั้นเมื่อใด เมื่อลูกเคยรับฟังการอ่านกิตะ ลูกก็จะเชื่อว่าลูกได้เรียนราชาโยคะผ่านกฤษณะและสงสัยว่าเขาจะมาและสอนสิ่งนั้นอีกครั้งเมื่อใด เวลานี้ลูกเข้าใจว่าในเวลานี้จะเป็ฯสงครามมหากาฬจะเกิดขึ้น ดังนั้นต้องเป็นเวลาของกฤษณะด้วยเช่นกัน แน่แน่นอนว่าประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์เดียวกันต้องซ้ำรอย แต่ทุกวันผู้คนจะมาเพื่อเข้าใจว่าต้องมีพระเจ้าของกิตะ สงครามมหากาฬจะนั้นมองเห็นได้อย่างแน่นอน โลกนี้จะถูกทำลายอย่างแน่นอน มีการแสดงให้เห็นว่าพินดาวาสกียหายไปทีละทีละ ดังนั้นสิ่งนั้นต้องเข้าไปในสติปัญญาของผู้คนว่าการทำลายล้างกำลังอยู่เบื้องหน้าอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามกฤษณะอยู่ที่ใด? พวกเขาจะเฝ้าแต่มองหา กฤษณะจะกระแทกพวกเขาได้ยินจากลูกว่าชีวา, ไม่ใช่กฤษณะ, คือพระเจ้าของกิตะ ประเด็นนี้อยู่ในสติปัญญาของลูกอย่างมั่นคงมาก ลูกไม่เคยลืมสิ่งนั้น ลูกสามารถอธิบายแก่ใครบางคนว่าชีวา และไม่ใช่กฤษณะ คือพระเจ้าของกิตะ ไม่มีใครในโลกนอกจากลูกๆ จะพูดสิ่งนี้ เวลานี้พระเจ้าแห่งกิตะสอนราชาโยคะแก่ลูก ดังนั้นท่านต้องสร้างนารายณ์จากมนุษย์อย่างแน่นอน ลูกๆ เข้าใจว่าพระเจ้ากำลังสอนลูกและท่านเปลี่ยนลูกจากมนุษย์ให้เป็นนารายณ์ อาณาจักรของลักษมีและนารายณ์อยู่ในสวรรค์ สวรรค์ไม่ได้คงอยู่ในเวลานี้ ดังนั้นนารายณ์ไม่ได้คงอยู่เช่นกันและเหล่าเทพก็ไม่ได้คงอยู่ ลูกสามารถเข้าใจได้จากรูปภาพว่าพวกเขาเคยอยู่มาในอดีต เวลานี้ลูกเข้าใจว่าพวกเขาเคยอยู่มาที่ปีแล้ว ลูกรู้อย่างชัดเจนมากกว่าเคยเป็นอาณาจักรของพวกเขาเมื่อ 5,000 ปีที่แล้ว เวลานี้เป็นเวลาสุดท้าย สงครามกำลังอยู่เบื้องหน้า ลูกเข้าใจว่าพ่อกำลังสอนลูก ลูกทั้งหมดศึกษาเล่าเรียนที่ศูนย์ของลูกและสอนผู้อื่นด้วยเช่นกัน วิธีสำหรับสอนผู้อื่นนั้นดีมาก ทุกสิ่งสามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนมากด้วยรูปภาพ สิ่งหลักคือ: ใครคือพระเจ้าของกิตะ? เป็นชีวาหรือกฤษณะ? มีความแตกต่างอย่างมาก เป็นชีวาหรือกฤษณะที่สร้างสวรรค์และให้การหลุดพ้นแก่ทุกคน และสร้างศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปอีกครั้ง? ในที่สุดประเด็นหลักคือการตัดสินใจระหว่างสามสิ่งเหล่านี้ บาบาเน้นย้ำสิ่งเหล่านี้ แม้ว่าผู้คนจะเขียนความคิดเห็นและพูดว่าสิ่งนี้ดีมาก ก็ไม่มีคุณประโยชน์ใดในสิ่งนั้น ลูกควรเน้นสิ่งหลักของลูก ชัยชนะของลูกอยู่ในสิ่งนี้ ลูกพิสูจน์ว่ามีพระเจ้าเดียวเท่านั้น ไม่ใช่ว่าผู้ที่ถ่ายทอดกิตะคือพระเจ้าด้วยเช่นกัน พระเจ้าก่อตั้งศาสนาเทพด้วยราชาโยคะและความรู้ บาบาอธิบายว่า: ลูกๆ บางคนถูกจุ่มโดยมายา ยังไม่มีใครไปถึงสภาพที่อยู่เหนือปวงกรรม ด้วยการเฝ้าแต่ทำความเพียรพยายาม ลูกจะคงอยู่อย่างมีความสุขอย่างสม่ำเสมอในการจดจ่อรลึกลึกลงไปบาบาในเวลาสุดท้าย จะไม่มีการเหยียวนา เวลานี้มีภาระของบาปกรรมที่ใหญ่โตบนศีรษะของลูก สิ่งนั้นจะถูกขจัดได้ด้วยการจดจ่อรลึกลึกลงไป ท่านได้บอกลูกถึงวิธีการสำหรับความเพียรพยายามนี้ ด้วยการมีการจดจ่อรลึกลึกลงไปท่านที่บาปของลูกจะถูกตัดออกไป มีคนโง่

มากมายที่ติดกับอยู่ในรูปและนามของผู้อื่นเพราะพวกเขาไม่ได้คงอยู่ในการจดจำระลึกถึง พวกเขาพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะคงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสหรืออธิบายความรู้แก่ผู้อื่น วันนี้พวกเขาอธิบายแก่บางคนอย่างมีความสุข แล้วในวันพรุ่งนี้พวกเขาก็เริ่มที่จะสับสนและความสุขนั้นก็หายไป ลูกควรจะเข้าใจว่าเมื่อใดที่มายากำลังจู่โจมลูก เหตุนี้เองลูกต้องทำความเพียรพยายามที่จะจดจำพอ อย่าได้กระวนกระวายและเริ่มที่จะร้องไห้คร่ำครวญ เป็นที่เข้าใจว่ามายากำลังตีลูกด้วยรองเท้าแตะและทำความเพียรพยายามที่จะจดจำบาบา ด้วยการมีการจดจำระลึกถึงพอ ลูกจะได้รับความสุขอย่างมากและความรู้จะปรากฏออกมาจากริมฝีปากของลูกทันที พอผู้ชำระให้บริสุทธิ์พูดว่า: จดจำพอ! ไม่มีมนุษย์อื่นใดที่มีคำแนะนำของพ่อผู้สร้าง หากในฐานะที่เป็นมนุษย์, ลูกไม่รู้จักพอ ลูกก็แย่ยิ่งกว่าสัตว์ มีการใส่ชื่อของกฤษณะสอดแทรกไว้ในกิตะ ดังนั้นพวกเขาจะจดจำพอได้อย่างไร? นี่คือการผิดพลาดอย่างมากและลูกต้องอธิบายสิ่งนี้ ชีพบาบาคือพระเจ้าของกิตะ ท่านผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ที่ให้มรดกของลูกแก่ลูก ท่านคือผู้ให้การหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต สิ่งนี้ไม่ได้นั่งอยู่ในสติปัญญาของผู้คนของศาสนาอื่น พวกเขาชำระสะสางปัญชกรรมของพวกเขาและกลับบ้าน ในเวลาสุดท้ายพวกเขาจะได้รับคำแนะนำเล็กน้อย แต่พวกเขาจะยังคงกลับไปสู่ศาสนาของเขาเอง พออธิบายแก่ลูกๆว่า: ลูกเคยเป็นเทพ เวลานี้ด้วยการจดจำพอ บาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อยและลูกจะกลายเป็นเทพอีกครั้ง อย่างไรก็ตามลูกบางคนยังคงทำการกระทำประเภทที่ผิดๆ บางคนเขียนถึงบาบาว่า: วันนี้สภาพของฉันห่อเหี่ยว ฉันไม่ได้จดจำพอ หากลูกไม่มีการจดจำระลึกถึง ลูกจะห่อเหี่ยวอย่างแน่นอน นี่คือนิรันดร์ของชากศพ ทุกคนนั้นตายไปแล้ว ลูกเป็นของพ่อ ดังนั้นคำสั่งของพ่อคือ: จดจำพอแล้ว บาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย ร่างเหล่านี้เก่าและตาโมประธาน บางสิ่งบางอย่างจะเฝ้าแต่เกิดขึ้นจนถึงเวลาสุดท้าย จนกระทั่งลูกไปถึงสภาพที่อยู่เหนือปวงกรรมของลูกด้วยการอยู่ในการจดจำระลึกถึงพอ มายาจะเฝ้าแต่เขย่าลูก เธอจะไม่ปล่อยใครไว้ตามลำพัง คอยตรวจสอบตนเองอยู่เสมอว่า: มายาทำให้ฉันลุ่มหลงคลุกคลานอย่างไร พระเจ้ากำลังสอนลูกทำไมลูกถึงลุ่มสิ่งนี้? ดวงวิญญาณพูดว่าพ่อก็คือผู้เดียวที่เป็นที่รักยิ่งกว่าชีวิต เหตุใดลูกจึงลุ่มพอเช่นนั้น? พ่อให้ทรัพย์สินสมบัติให้แก่ลูกเพื่อให้ลูกให้ทานแก่ผู้อื่น ลูกสามารถให้ทานแก่ผู้คนมากมายที่นิทรรศการและงานออกร้าน ลูกควรจะไปทีนั้นโดยอัตโนมัติด้วยความใส่ใจของลูกเอง ในปัจจุบันบาบาต้องให้กำลังใจให้ลูกไปและอธิบาย อย่างไรก็ตามสำหรับสิ่งนี้ลูกจำเป็นต้องเข้าใจความรู้เป็นอย่างดีมากด้วยตนเอง ลูกธนูของผู้ที่มีสำนึกที่เป็นร่างจะยังไม่ถูกเป้า มีดาบประเภทต่างๆมากมายด้วยเช่นกัน ดาบของโยคะของลูกต้องรักษาให้คมอย่างยิ่ง ลูกต้องมีความกระตือรือร้นต้องการรับใช้ที่จะไปและให้ประโยชน์แก่ผู้คนมากมาย ลูกควรมีการฝึกฝนในการจดจำพออย่างมากที่ในเวลาสุดท้ายจะไม่มีการจดจำใครนอกจากพ่อ และแล้วเมื่อนั้นที่ลูกจะสามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้ ในช่วงเวลาสุดท้ายควรจะมีการจดจำอัลฟาและการจดจำนารายณ์เท่านั้น จดจำพอและนารายณ์และมรดกเท่านั้น อย่างไรก็ตามมายาก็ไม่ยิ่งหย่อน ผู้ที่อ่อนแอก็ลุ่มลงโดยสิ้นเชิงด้วยการติดกับในรูปและนามของใครบางคนก็ได้มีการสร้างปัญชกรรมของการกระทำประเภทที่ผิดๆ พวกเขาเขียนบันทึกส่วนตัวถึงกันและกัน หากลูกพัฒนาความรักต่อผู้มีร่างกาย ลูกจะสร้างปัญชกรรมประเภทที่ผิดๆ บาบาได้รับข่าว พวกเขาทำการกระทำที่ผิดๆแล้วพูดว่า: บาบา สิ่งนี้เกิดขึ้น โอ้! แต่ลูกได้สร้างปัญชกรรมประเภทที่ผิดๆไปแล้ว ร่างกายของทุกคนไม่บริสุทธิ์ เหตุใดลูกจึงจดจำร่างกาย? พ่อพูดว่า: จดจำพอแล้วลูกจะคงอยู่อย่างมีความสุขอย่างเสมอ วันนี้พวกเขามีความสุขแล้วพรุ่งนี้พวกเขาก็กลายเป็นเช่นชากศพ ชาติแล้วชาติเล่าที่ลูกติดกับในรูปและนามของผู้อื่น โรคภัยของการติดกับในรูปและนามของผู้อื่นนี้ไม่ได้คงอยู่ในสวรรค์ ที่นั่นทั้งครอบครัวเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่น พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาคือดวงวิญญาณและไม่ใช้ร่างกาย นั่นคือโลกของสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ นี่คือนิรันดร์ของสำนึกที่เป็นร่าง แล้วลูกได้กลับมาเป็นสำนึกเป็นดวงวิญญาณเป็นเวลาค้างคร้งจริง พ่อพูดว่า: เวลานี้ให้ละทิ้งสำนึกที่เป็นร่าง! ด้วยการกลับมาเป็นสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกจะกลับมาเยือกเย็นและอ่อนหวานอย่างมาก มีผู้คนน้อยมากที่พอใจผู้อื่นให้ทำความเพียรพยายามที่จะไม่ลุ่มพอ พ่อออกคำสั่งว่า: จดจำพอ! บันทึกจารึก! อย่างไรก็ตามมายาไม่ปล่อยให้ลูกบันทึกจารึก ลูกควรจะจดจำพอที่แสนหวานอย่างมาก! ท่านคือสามีเหนือสามีทั้งหมดและเป็นพ่อเหนือพ่อทั้งหมด ลูกต้องจดจำพอและทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ผู้อื่นทัดเทียมกับตนเองด้วยเช่นกัน ลูกควรจะใส่ใจอย่างมากในการทำสิ่งนี้ พ่อทำให้ลูกๆที่เฝ้าแต่ทำงานรับใช้ออกจากงานของพวกเขา เมื่อท่านมองเห็นสภาพแวดล้อมของลูก ท่านพูดว่า: จงอยู่อย่างไม่ว่างเว้นในธุรกิจนี้ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกอยู่เบื้องหน้าลูก ผู้คนในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาหนึ่งในการจดจำระลึกถึงอยู่เบื้องหน้ารูปบูชา ลูกเพียงแค่นี้ต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพระเจ้าผู้เป็นพ่อ จงกลายเป็นผู้ที่ปราศจากภาพลักษณ์และจดจำพ่อผู้ที่ปราศจากภาพลักษณ์ สิ่งนี้ใช้ความเพียรพยายาม การกลายเป็นนายของโลกไม่เหมือนกับการไปบ้านป่าของลูก! พ่อพูดว่า: พ่อไม่ได้กลายเป็นนายของโลก พ่อทำให้ลูกกลายเป็นสิ่งนั้น ท่านต้องเพียรพยายามอย่างหนักมากเพื่อลูก ลูกๆที่มีค่าจะมีความใส่ใจโดยอัตโนมัติที่จะข้องแวะอยู่ในงานรับใช้และผลงาน ลูกบางคนมีบ่วงพันธะ แต่พวกเขาก็มีความผูกพันยึดมั่นด้วยเช่นกัน พ่อพูดว่า: โรคภัยทั้งหมดของลูกจะปะทุขึ้นมา เพียงเฝ้าแต่จดจำพอ อย่างไรก็ตามมายาพยายามที่จะเอาลูกไปจากท่าน การจดจำระลึกถึงคือสิ่งหลัก ลูกได้รับความรู้ของผู้สร้างและตอนเริ่มต้นกลางและตอน

จบของสิ่งสร้าง ดังนั้นลูกต้องการอะไรอีก? ลูกๆที่มีโชคทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ทุกคนมีความสุข พวกเขาไม่ทำให้ใครไม่มีความสุขด้วยความคิด,คำพูดหรือการกระทำของพวกเขา ด้วยการก้าวหน้าไปด้วยความเยือกเย็น พวกเขาเฝ้าแต่สร้างโชคของพวกเขา หากใครบางคนไม่เข้าใจสิ่งนี้ นั่นก็รู้ได้ว่าไม่ได้อยู่ในโชคของผู้นั้น ผู้ที่มีโชคนี้จะรับฟังอย่างระมัดระวังมาก พวกเขาแบ่งปันประสบการณ์ของพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาเคยทำด้วยเช่นกัน พวกเขาพูดว่า: เวลานี้ฉันเข้าใจว่ามีแต่ความตกต่ำเท่านั้นในทุกสิ่งที่ฉันทำ เมื่อลูกจดจำพ่อเท่านั้นที่ลูกจะสามารถได้รับการหลุดพ้น บางคนจดจำบาบาด้วยความยากลำบากมากแม้แต่ครึ่งชั่วโมงถึงหนึ่งชั่วโมง เวลาที่เหลือพวกเขาทำสิ่งสำคัญ พ่อพูดว่า: ลูกเคยรำลึกมาถึงครึ่งวงจร เวลานี้ลูกได้พบพ่อแล้ว ลูกควรมีความสุข ในเมื่อนี้คือชีวิตนักเรียนของลูก ลูกก็ควรมีความสุข อย่างไรก็ตามลูกก็ลืมพ่อช้าแล้วช้าเล่า ท่านพูดว่า: ลูกคือคาร์มาโยคี ลูกต้องดำเนินธุรกิจ ฯลฯ ของลูก เป็นสิ่งที่ดีที่จะนอนให้น้อยลง ด้วยการมีการจดจำระลึกถึงนี้ ลูกหารายได้และลูกจะคงอยู่อย่างมีความสุขด้วยเช่นกัน นี่เป็นสิ่งจำเป็นที่จะนั่งในการจดจำระลึกถึง หากลูกไม่มีเวลาในช่วงกลางวันก็หาเวลาในช่วงกลางคืน ลูกจะมีความสุขอย่างมากด้วยการมีการจดจำระลึกถึงนี้ หากลูกคนไหนมีปวงพันธ์ะ จงบอกเขาหรือเธอว่าถ้าต้องการที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดกจากพ่อแล้วก็ไม่มีการสามารถหยุดเธอจากการทำสิ่งนี้ได้ เพียงแค่ไปและอธิบายแก่รัฐบาลว่า: การทำลายล้างกำลังอยู่เบื้องหน้า พ่อพูดว่า: จดจำพ่อแล้วบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย ให้คงอยู่อย่างบริสุทธิ์ในชาติเกิดสุดท้ายนี้ เหตุนี้เองพวกเรากำลังกลับมาบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตามเพียงผู้ที่มีความซาบซึ้งของความรู้นี้จะพูดสิ่งนี้ ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้นที่ลูกมาที่นี่แล้วเฝ้าแต่จดจำผู้มีร่างกาย การต่อสู้และทะเลาะเบาะแว้งในจิตสำนึกที่เป็นร่างเปรียบเสมือนการถูกวิญญูณปีศาจร้ายของความโกรธครอบงำ บาบาไม่แม้แต่จะมองดูผู้ที่มีความโกรธ มีความรักต่อผู้ที่ทำงานรับใช้ กิจกรรมของพวกเขาคือสำนึกที่เป็นร่าง ลูกจะกลับมาสวยงามเมื่อลูกจดจำพ่อ นี่คือสิ่งหลัก มองเห็นกันและกันแต่จดจำพ่อ ให้กระดุกของลูกในงานรับใช้ บรรพหมีนครจะอยู่ด้วยกันเหมือนนมและน้ำตาล ไม่ใช่เหมือนน้ำเกลือ เพราะว่าพวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขาจึงไม่ชอบกันและกันและพ่อ ลูกเช่นนั้นจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพใด? ในเวลาสุดท้ายลูกจะได้เห็นมิติของสิ่งที่ลูกทำและตระหนักถึงความผิดพลาดที่ลูกทำ พ่อจึงพูดว่า: หากไม่อยู่ในโชคของใครบางคน ผู้นั้นจะสามารถทำอะไรได้? อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อที่จะเป็นอิสระจากปวงพันธ์ะให้รักษาความซาบซึ้งของความรู้นี้ จะต้องไม่มีพฤติกรรมในสำนึกที่เป็นร่าง ไม่ควรจะมีชั้นสการิดที่เป็นเหมือนน้ำเกลือต่อกัน เมื่อลูกมีความรักต่อผู้ที่มีร่างกาย ลูกไม่สามารถเป็นอิสระจากปวงพันธ์ะได้
2. อยู่อย่างเป็นคาร์มาโยคี นั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึงอย่างแน่อน กลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญูณและทำความเพียรพยายามที่จะกลับมาอ่อนหวานและเยือกเย็นมาก ให้กระดุกของลูกสำหรับงานรับใช้

พร: ขอให้ลูกไม่ไหวหวั่นสั่นคลอนในความปั่นป่วนใด ๆ โดยการเรียนรู้บทเรียนของการเป็นของหนึ่งเดียวของและการประหยัด
เมื่อเวลาผ่านไปบรรยากาศของความไม่สงบและความปั่นป่วนก็จะเพิ่มขึ้นในทุกหนทุกแห่ง เพื่อที่จะอยู่อย่างไมไหวหวั่นสั่นคลอนในช่วงเวลาเช่นนั้น จงให้สติปัญญาของลูกชัดเจน สำหรับสิ่งนี้ลูกต้องใช้พลังในการสัมผัสและการจับตามเวลา และการที่เพิ่มสิ่งเหล่านี้ลูกจะต้องเป็นของหนึ่งเดียวและกลับมาประหยัดเนื่องจากผู้ที่เป็นของหนึ่งเดียวนั้นมีความประหยัด พวกเขาจึงมีเส้นที่ชัดเจนและสามารถจับทิศทางของบัพดาตาได้อย่างง่ายดาย พวกเขาคงอยู่อย่างไมไหวหวั่นสั่นคลอนและเคลื่อนไปแม้กระทั่งในความปั่นป่วนใด ๆ

คติพจน์: ละทิ้งความปรารถนาที่หยาบหรือความละเอียดย่ออันใด ๆ แล้วลูกจะสามารถเผชิญกับสถานการณ์ใดๆ

*** โอม ซานติ ***